

Bloc de notes

DAVANT L'ATEMPTAT CONTRA RAÚL CENTENO I FERNANDO TRAPERO

JOSEP MARIA QUINTANA

Ras i curt, la notícia és aquesta: membres de la banda terrorista van assassinar a primera hora del matí de dissabte, a la localitat francesa de Capbreton, el guàrdia civil Raúl Centeno Pallón, de 24 anys, i van deixar greument ferit al seu company Fernando Trapero Blázquez, de 23. Els dos agents, que estaven desarmats, van ser tirotejats a boca de canó i per l'esquena quan participaven en una operació de vigilància de terroristes realitzada conjuntament amb la policia francesa. L'assassinat de Raúl Centeno és el primer atemptat mortal perpetrat per ETA des que el 5 de juny va anunciar que tornava a l'activitat violenta.

Val a dir que, més enllà d'aquest fet luctuós, inhumà i terrible, s'ha produït també una altra notícia (que no hauria de ser-ho, però que malauradament ho és): que després de quatre anys de bregues (comprensibles però injustificables) ahir, els altoparlants del FP van rebre ordre de Rajoy de fer el que, en aquests casos, l'oposició sempre ha de fer en un país modern, democràtic i civilitzat: donar suport al govern. Així doncs, ha fet falta que un home morís perquè es produïssin les cridades tele-

fòniques, els gestos i, finalment, la reunió conjunta que es va dur a terme el passat dissabte entre els dirigents de tots els partits, i perquè el president José Luis Rodríguez Zapatero i el líder de l'oposició, Mariano Rajoy, deixessin de banda les seves diferències sobre la política antiterrorista. No hi ha dubte que tornaran les bregues, però abans d'ahir tocava unitat; i tots els partits polítics sense excepció, sindicats i empresaris la van concretar en una declaració conjunta.

I si més enllà del fet luctuós —és a dir de la mort violenta d'un ésser humà— nosaltres podem continuar mantenint la sang freda i seguir comentant la realitat política (cosa que crec que hem de fer, per molt que fer-ho pugui semblar una lleugeresa), hem de constatar que aquest assassinat

No hi ha dubte que tornaran les bregues, però abans d'ahir tocava unitat

tindrà també una segona conseqüència política important per a la lluita antiterrorista: la implicació encara més ferma de França.

En efecte, si en els temps de Giscard, de Mitterrand i durant els primers temps de Chirac, els espanyols podíem escoltar sovint com els francesos deien amb cinisme que l'afer d'ETA era "un assumpte intern espanyol", durant els darrers anys del mandat de Chirac la policia francesa comença a implicar-se en la lluita policial contra ETA. Val a dir, però, que ho fa amb molta discreció, amb la màxima absoluta reserva. París, en efecte, mostrava —com ha escrit Lluís Urià a *La Vanguardia*— la seva determinació enfront d'ETA amb els fets, però amb prou feines ho demostrava amb les paraules. Elecció de Nicolas Sarkozy sembla que hagi fet canviar radicalment aquesta manera d'actuar. "ETA —constata Urià— ha deixat de ser un tabú. El primer senyal va ser el viatge realitzat pel president francès el 25 d'agost, tres mesos després de prendre possessió del càrrec, a Baiona, on va advertir que el seu Govern no donarà treva als terroristes bascos. La detenció de quatre etarres el dia 1 de setembre a Cahors no només ho va confirmar, sinó que va mostrar una nova manera —aquest cop a pit descobert— d'abordar el problema. Abans d'ahir, la ministra francesa de l'Interior, Michèle Alliot-Marie, va parlar clarament de l'assassinat amb la premsa i es va desplaçar al

lloc dels fets. ETA és des d'ara un assumpte francès.

Tot això són símptomes que les coses es fan bé i que, amb unitat i cohesió, podem tancar entre tots el cercle de barbàrie en el qual ETA vol empresonar la democràcia. No ho han d'aconseguir. I això ens obliga a insistir en una sòlida i eficaç lluita policial contra els terroristes. I quan comencem a veure els fruits d'aquesta acció, podem i haurem d'iniciar també la inevitable via del diàleg. Perquè desenganyem-nos, també ens caldrà acudir al diàleg (per molt que ens repugni) per superar aquest problema, que té un rerefons polític, però que es manifesta, per part d'ETA i dels seus companys de viatge, a través d'una violència que de cap manera no podem acceptar ni tampoc justificar.

També ens caldrà acudir al diàleg (per molt que ens repugni) per superar aquest problema

Quid pro quo

LA BONA VOLUNTAT

JOSEP PORTELLA COLL

He llegit que la ministra Cristina Narbona demana als ajuntaments que encenguin els llums de Nadal més endavant. No ho fa perquè vulgui ajornar la celebració del Nadal, sinó perquè voldria que no es cremés tanta energia durant les festes, ho fa per demanar que els pobles contribueixin a la lluita contra el canvi climàtic. Enguany, les ciutats espanyoles consumiran un total de 30 milions de Kwh en enllumenat nadalenc. Aquest enllumenat de festa provocarà l'emissió de més de 10.000.000 de quilos de CO₂ a l'atmosfera, i així farem una construcció magnífica a favor del canvi climàtic. Les paraules de Narbona, com les de Zapatero quan parla de Medi Ambient, són estètiques i prou.

Dissortadament, crec que seran comptats els ajuntaments (o els immobles públics que són d'altres

Enguany, les ciutats espanyoles consumiran un total de 30 milions de Kwh en enllumenat nadalenc

Això ja forma part de la cultura tradicional, i cada any que passa l'expansió de la lluminària és major

administracions) que redueixin el consum en relació a altres anys. Ja hem vist com molts de les grans urbs ja han encès els seus llums, i moltes altres l'han anunciada per la setmana dels ponts. Antigament (quan jo era al·lot, o sigui, molt antigament), els llums de Nadal era l'arbre i quatre bombetes a la plaça principal que s'obrien durant els quinze dies del cicle. Això ja forma part de la cultura tradicional, i cada any que passa l'expansió de la lluminària és major. No escatimem sinó que hi afegim. S'ha vinculat tant la idea de llum és igual a festa, festa és igual a consum, consum és igual a negoci i comerç, que algú es pensa que les despeses de Nadal que fem tenen alguna relació amb els vats de llum que estan encesos, i que (no ens enganyem, no satisfan a tothom perquè sempre hi queden carrers sense l'enramada extraordinària). Potser, una manera de fer cas a la ministra seria que els llums de Nadal no fessin tanta estona encesos, que s'apaguessin quan la gent es colga.

Si fem un passeig pels pobles, aquests dies, podem veure quin són els que s'han preocupat més de promoure el canvi de bombetes per aquelles més "sostenibles", que és una manera de contribuir al bé comú, i quins es resisteixen.

MIQUEL MARIANO, CITAT A LA CRÍTICA DE "SERRA D'OR"

SANTI CAPELLERA I RABASSÓ periodista

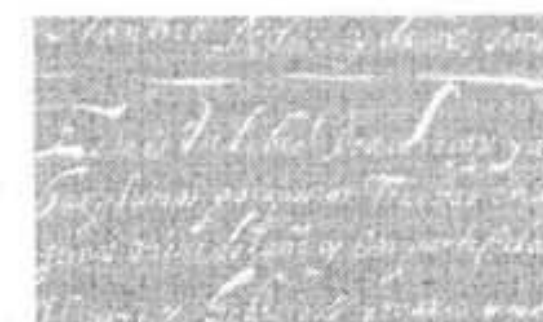

La revista "Serra d'Or" va lliurar el passat dia 8 de novembre els premis que duen el seu nom. L'Abadia de Montserrat, que edita la revista, va guardonar divuit escriptors i Ferran Torrent va resultar guanyador del premi de la revista en la categoria de novel·la per la seva obra "Societat imitada".

Torrent se sentia molt satisfet per aquest premi, que s'afegeix als altres dos que va rebre la seva obra en menys de quinze dies: el Premi de la Crítica i el Joan Crexells. Altres guardonats van ser Teresa Pascual, en poesia; Damià Pons i Pons, en estudis literaris, i Àngel Burgas, en narració.

Ferran Torrent va ser el guanyador més conegut dels divuit guardonats en l'edició d'aquest any dels Premis de la Crítica Serra d'Or, que atorga la revista del mateix nom, publicada per l'Abadia de Montserrat. L'escriptor valencià va reconèixer el canvi de registre que significa aquesta obra, un retrat conspicu de la classe dirigent i acomodada al País Valencià.

Torrent se sentia molt satisfet per aquest premi, que s'afegeix als altres dos que va rebre la seva obra

Un altre dels premiats va ser Damià Pons, conseller de Cultura del Govern balear, amb un assaig sobre l'individu i la col·lectivitat. En el seu parlament, Pons va fer un balanç de la literatura catalana, abans de la intervenció final de l'abat de Montserrat, que es va referir als greus moments provocats per la guerra a l'Iraq. Altres guardonats són Teresa Pascual, en poesia, i Àngel Burgas, en narració. Cal destacar que entre els comentaris de la revista dedicats al món de la música s'hi compta el solista menorquí Miquel Mariano, que amb el seu treball *A ritme d'illa* va despertar l'interès de la crítica catalana conjuntament amb Manel Camp i el seu treball *Tornasol*, i Blues de Picolat i el seu *Fer-li un petó* com a música recent en català, acompanyats d'una reedició de les primeres cançons de Lluís Llach.

La crítica de la revista co-

mentava el treball de Mariano i l'aportació inestimable dels seus col·laboradors, que han aconseguit fer d'aquest àlbum discogràfic un referent d'interès musical, cultural i poètic de l'illa de Menorca, amb més de setanta mil visites al YouTube d'internet on hi ha penjada la cançó estrella: *Verigut*.

Els premis Serra d'Or els atorga la revista del mateix nom des de l'any 1967 ininterrompudament.

La revista comentava el treball de Mariano i l'aportació inestimable dels seus col·laboradors

